

mig, at jeg ikke paa et tidligere Stadium selv har foreslaaet at gaa til denne Trediedel, og jeg skal derfor stemme for Ministerens Forslag. — Jeg skal endnu nævne Noget, som jeg iøvrigt venter, at enten den ærede Ordfører eller den ærede Minister nærmere vil udvikle; det er, at, naar man vil betragte de Lønninger, som i det Hele ere ansatte for Embedsmændene ved denne Anstalt, forsaavidt de ikke ere pensionsberettigede, saa maa man lægge Mærke til den betydelige Forskjel, der er paa Lønninger, der ikke have Pensionsret, og paa saadanne, der have denne Ret; thi i det sidste Tilfælde erhverver Embedsmanden sig, saa at sige, en Livrente, medens han i det første Tilfælde gaar ganske bar fra sit Embede. Dette kan gjøre en meget betydelig Forskjel efter de forskjellige Aldere eller Ansættelsestider. Der er af den ærede Finantsminister givet en Fremstilling deraf, der for mig har havt en meget stor Betydning, og naar ogsaa jeg har fremdraget dette Spørgsmaal, er det kun for at gjøre opmærksom paa, at, naar Nogle mene, at det er ret anstændige Lønninger, der her er Tale om, sammenlignede med andre Embedsmænds Lønninger, saa er det en Feil at gjøre en saadan Sammenligning, naar man ikke udtrykkelig fastholder det Moment, at der ikke her er Pensionsret tilstede, og altsaa tager Hensyn til den Formindskelse i Værdi, som Gagen derved lider. — Jeg ønsker ikke paa nogen Maade at angribe andre Forslagsstillere, men der er dog eet Forslag, som jeg ikke kan lade være at sige et Par Ord om, fordi jeg tror, at det vilde være en Feil fra Rigsdagens Side, at gaa ind derpaa. Det er Forslaget under Nr. 55. Det forandrer nemlig den Forretningsgang, ved Anstalten, som er foreslaaet af den ærede Minister, og om hvilken han har erklæret, at dersom man forandrede den og gik over til den Ordning, som er foreslaaet under Nr. 55, saa turde han ikke paatage sig Ansvar for Anstaltens gode Gang. Det er ikke noget stort finantsielt Resultat, der kan opnaas ved at gaa ind paa dette Forslag, idet der ikke kan komme nogen Besparelse ud deraf, som det er værd at tale om. Dette er imidlertid heller ikke Hovedsagen for mig. Jeg vil kun

sige, at jeg vilde anse det for en Feil fra Rigsdagens Side paa denne Maade at gribe ind i Bestyrelsen af en Anstalt, for hvis Gang man ikke selv har Ansvar. Jeg behøver neppe at tilføie Mere om denne Sag, og jeg har ogsaa kun villet henlede Opmærksomheden paa den Betragtning, jeg her har gjort gjældende. — Jeg finder ikke Anledning til at udtale mig videre om de foreliggende Forslag, da jo den ærede Ordfører har udtalt sig om dem.

Th. Nielsen: Det er kun ganske enkelte Erindringer, jeg har at gjøre i Anledning af Bilaget Nr. 40. Man faar der en Oversigt over, hvorledes Livsforfikkingsanstaltens Penge udlaanes, og efter hvilke Principer der gaas frem. Det ses, at Udlaanene foregaa dels i faste Eiendomme, dels til Kommuner og dels mod Pant i Livsforfikkingspolicer. Herimod kan jeg for mit Vedkommende ikke have Noget at indvende, men det er Maaden, hvorpaa man i saa Henseende gaar frem, som jeg finder mindre heldig, og jeg sigter da navnlig til det Pant, den Sikkerhed, som Anstalten fordrer. Jeg finder det saaledes ikke ganske korrekt, naar man kun udlaaner Halvdelen af Taxationssummen i Landeieendomme; medens man udlaaner i Eiendommene paa Gammelholm Halvdelen af deres Værdi. Jeg synes, at man med Hensyn til Landeieendomme nok kunde gaa noget højere end til Halvdelen, naar man faar en første Prioritets Panteret. Tillige finder jeg, at man maaske ikke bør holde altfor strengt paa at faa en første Prioritets Panteret; thi det er bekjendt, at i Banken kan man heller ikke faa Laan uden mod første Prioritet, og der vil saaledes være en Mængde Folk, som ville have overordentlig ondt ved at faa Laan. Jeg skal ikke her videre omtale dem, der have Landeieendomme paa under 1 Lønde Hartkorn — hvad disse angaar, da yder Banken dem i alt Fald meget nødig Laan, om den end undertiden paa Grund af de fremkomne Oplysninger gjør det — men jeg skal kun sige, at naar vi skulle vente, at Livsforfikkingsanstalten skal faa den Indgang i Befolkningen, som vi ønske, nemlig at den maa blive et Tilflugtssted for mange